

Слободан РАКИТИЋ

ПОСЛЕ ТОЛИКО ГОДИНА

ПУСТО ПОЉЕ

Не моју више да ћушим

(Осип Манделштам)

Све мањи нам је
распон крила.

Гласови над водом,
гласови у пустом пољу,
гласови мртвих,
гласови живих.

Јесу ли нам језик везали?
Јесу ли нам уста?
Јесмо ли или нисмо,
браћо моја,
на прагу свом
као на туђем да сте;
у дому свом
као у туђем да сте!

Да ли нас, опет,
исти мрак чека?

Све мањи нам је
распон крила,
а небеса хладна
и далека.

4. август 1982.

МОЛИТВА СЕВЕРНОМ ВЕТРУ

Очисти све, ветре,
да опет овде буде
као дан први да је!

Подигни реке, језера, изворе,
стогове жита, бикове, шуме,

узвитлај преко ливаде боже
накот људски.
Да ништа што је трајало
више не траје!

Испуни све отворе,
пећине и урвине,
стабла и плодове,
ноћи и дане!

Обаспи све земаљско
својом срџбом, ветре!
Избистри мрак
у јамама пуним сенки.
С њиве на њиву и сад слећу
чворци и вроне!

Ветре испод кућног прага
и у бунару!

Над колевком расушеном.
У тору и у амбару.

У зрну пшеничном,
над утрином,
у сиротињској изби
и светлој одаји.

Ал не гаси тај жижак, ветре,
што нам још једино
у мраку сјаји!

1984.

БУДИ СЛОВО

Све што имаш, изгубићеш
у песми. Све што немаш:
слободу и љубав,
богатство и радост,
лена јутра
и благе заласке сунца,
песма ће ти дати.
Пријатеља ћеш у песми наћи,
зато напиши песму.
Она ти је јутарња молитва
и молитва вечерња
и молитва уз крсну славу.
Она ти је дан и ноћ,
светли маслачак, перуника,

запаљена кушина
и писак сенице.
Напиши песму
као новорођенче да се рађа.
Нагни се над извором
у шуми. Дохвати плод
с највише гране.
Напиши песму.
Све што немаш, у песми је.
Све што имаш, она ће ти
узети. Зато пиши несму.
Хлеб и со
мораш прво њој дати.
Први дан рођења
и онај последњи дан
који ти се све јасније указује,
мораш њој дати.
Напиши песму, дом свој.
Она је твој језик,
твоја земља, дрво молитвено.

Пиши песму,
брату своме на крсту
и брату своме под земљом
и брату своме на небесима.
Пиши сину Божјем
у чијој сенци
самујеш. Пиши
брату у тамници
и брату у изгнанству.
Пиши песму
небрату свом за трpezом
и оном са жезлом
и са бичем.

Буди слово.

3. јун 1987.

ПЕЊАЊЕ НА ПИЛАТУС

Писмо из Швајцарске

Дечаци — птице с највишег виси
стропоштавају се у амбис.
Попут ветроушки лебде, лебде
високо у проређеном ваздуху
где богови бораве
невидљиви.

За чим то жудим, земаљским,
док пењем се у вис, према боравиштима
небесника? Чему приближавам се
ништећи сваки делић

бића ми крхког што раздваја се у том пењању,
као ноћ од дана што се дели
у освит.

Дивокоза на литици, борови крилати,
звук меденице и рога.
Водопад у нени док стропоштала се
пати над безданом.

Лице твоје
видим сјаји док пењем се,
хранећи се висином
ко анђели што се висином хране.

Јесу л то птице небеске
ил птице земаљске
застале овде где тело ми дрхти
над амбисом. Да л' и ја сам
невидљив неком док пењем се
на Пилатус? Никада се себи
нисам приближио као овде.
Никада те јасније нисам видео
као овде. Као да губим
сопствени облик
и у неко друго биће се претварам.
Хоћу ли препознати
лик свој у повратку?
Хоћеш ли ме препознати
на прагу кућном?

Све што видим, уоколо,
твојим очима гледам.
Али као да први пут гледам
свет у настајању
и богове изнад стрмих хриди,
који с вечери, невидљиви,
у долину силазе, међу људе,
а у освит се враћају
у своја небеска боравишта.

Теби сам се приближио
као свом бићу невидљивом;
мени си се нагнула, из далека,
као свом бићу невидљивом.
Ти са свог прозора у Панонију загледала,
ја са овога виси у црне шуме германске.
Као што дете, тек прогледало,
мотри свет уоколо.

8. септембар 1988.
Керис, Швајцарска

ПОСЛЕ ТОЛИКО ГОДИНА

Године толике прођоше
а ја нисам успео
ни један тренутак
који је занста био наш
да зауставим.

И не знам шта је сад даље
и од тебе и од мене,
оно што је било ко зна кад,
у магли већ,
или дан сутрашњи
од којег ми се ни један трен
не указује
какав ће бити.

Зурим у књигу година.
Са истога места
видљиви и невидљиви свет гледам;
ал од невидљивог
све видљиво невидљивије бива
свакога часа.

Толике године прођоше
а ми још чекамо дан сутрашњи:
ти с чашом воде у руци,
ја с прном светлошћу у устима.

7. фебруар 1990.